

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci žalobce: **Česká pošta, s.p.**, IČO: 471 14 983, se sídlem Praha 1, Politických vězňů 909/4, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, o přezkum rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 1. 7. 2014 č.j. ČTÚ-1 755/2014-603,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 1. 7. 2014 č.j. ČTÚ-1 755/2014-603 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000,- Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 1. 7. 2014, č.j. ČTÚ-1 755/2014-603 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce podaný proti výrokům I. a III. rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu (dále „*ČTÚ*“) ze dne 29. 11. 2013, č.j. ČTÚ-77 524/2013-611 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) a kterým bylo zároveň prvostupňové rozhodnutí v těchto výrocích bylo potvrzeno. Výrokem I. prvostupňového rozhodnutí ČTÚ shledal, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ust. § 37a odst. 3 písm. d) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o poštovních službách*“), a to nesplněním povinnosti podle ust. § 33 odst. 9 zákona o poštovních službách. Výrokem III. prvostupňového rozhodnutí byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč. Dále byl napadeným rozhodnutím změněn výrok II. prvostupňového rozhodnutí, a sice tak, že byla žalobci uložená pokuta snížena z 1 500 000,- Kč na 1 000 000,- Kč.

V rámci prvního žalobního bodu žalobce namítá, že právní posouzení žalovaného, že se žalobce dopustil porušení povinnosti podle ust. § 33 odst. 9 zákona o poštovních službách, je mylné. Žalobce má za to, že svou povinnost splnil, a to oznámením o zvýšení cen základních služeb ze dne 29. 1. 2013 zn. ČP/13935/2013/PLI, tedy plných šest měsíců před uskutečněním navýšení cen, k němuž pak došlo od 1. 8. 2013. Žalobce se domnívá, že mu nelze vytýkat, že oznámil žalovanému maximální výši cen (původně ke zvýšení mělo dojít od 1. 5. 2013), avšak nakonec se rozhodl použít ceny nižší. Žalobce uvádí, že nově stanovené ceny (od 1. 8. 2013) nepřekročily horní hranici cen, které žalobce oznámil žalovanému (29. 1. 2013). Podle názoru žalobce byl tímto postupem zachován smysl a účel daného ustanovení, a sice zajistit, aby žalovaný měl možnost posoudit cenovou dostupnost daných poštovních služeb ještě před uskutečněním změny (zvýšení) cen. Výklad, podle něhož by držitel poštovní licence musel nově oznamovat každé přehodnocení původně oznámených cen (směrem dolů), by podle žalobce znamenal pokaždé odložit navýšení cen o několik měsíců, což zákonodárce nepředpokládá. Pokud žalobce oznámí maximální výši nových cen, umožní žalovanému ČTÚ ověřit cenovou dostupnost. Vysloví-li ČTÚ jednou názor, jakou cenu považuje za dostupnou, pak všechny ceny pod touto hladinou jsou dostupné. Žalobce uvádí, že pokud žalovaný shledal oznámení žalobce za nedostatečné, měl mu to oznámit. V opačném případě byl žalobce v dobré víře, že oznámení bylo dostatečné. Žalobce má za to, že to, že zohlednil obavy vyjádřené ze strany ČTÚ, mu jistě nelze přičítat k tíži.

Druhý žalobní bod tvoří námitka týkající se výše uložené pokuty, která je podle žalobce příliš vysoká a vychází z nesprávného hodnocení rozsahu a následků sankcionovaného jednání. Informace, které žalobce poskytuje žalovanému podle ust. § 33 odst. 8 a 9 zákona o poštovních službách, musí toliko umožnit přezkoumání cenové dostupnosti nových cen základních služeb. Pokud žalobce následně přistoupil, resp. přistoupí k méně razantnímu zvýšení cen, nic to nemění podle žalobce na tom, že žalovaný měl k dispozici v dostatečném předstihu všechny podklady. Výše uložené pokuty byla stanovena podle žalobce na základě nadhodnoceného rozsahu sankcionovaného jednání bez toho, že by existoval jediný negativní následek spojený s domnělým porušením zákonné povinnosti podle ust. § 33 odst. 8 a 9 zákona o poštovních službách. Jediným možným negativním následkem nesplnění této povinnosti by podle žalobce poskytnutí nedostatečné doby ke zhodnocení cenové dostupnosti navržených cen žalovaným ČTÚ. K tomu podle žalobce nedošlo, protože ČTÚ měl na toto zhodnocení celých šest měsíců. Ke zvýšení cen v původně plánovaném rozsahu a termínu nedošlo proto, že ČTÚ vyslovil pochyby nad dodržením podmínky nákladové orientace cen.

Žalobce navrhuje zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v návaznosti na oznámení žalobce ze dne 29. 1. 2013 vyzval žalobce k předložení nákladových kalkulací cen základních služeb a navrhl mu i pracovní schůzku; žalobce tak nemohl být v dobré víře, že jím provedené oznámení považuje žalovaný za dostatečné. Podle názoru žalovaného žalobce neměl na základě oznámení ze dne 29. 1. 2013 k dispozici všechny relevantní informace k ověření cenové dostupnosti poštovních služeb. Dále žalovaný zdůrazňuje, že v tomto oznámení nebyly uvedeny ceny finální, ale pouze ceny maximální (orientační).

Dále žalovaný uvádí, že bylo jeho povinností po oznámení navýšení cen základních služeb žalobcem nejprve vyhodnotit nákladovou orientaci cen (§ 33 odst. 5 zákona o poštovních službách) a posléze se zabývat cenovou dostupností ve smyslu § 34a zákona o poštovních službách.

Výše pokuty pak podle žalovaného zcela odpovídá závažnosti spáchaného správního deliktu, stejně jako všem okolnostem případu. Žalovaný uvádí, že vzal do úvahy skutečnost, že ceny uplatňované žalobcem se od cen oznámených dne 29. 1. 2013 lišily jen u cen vnitrostátních listovních zásilek „obyčejné psaní“, zatímco u cen ostatních základních vnitrostátních poštovních služeb a cen ostatních mezinárodních základních poštovních služeb se finální ceny uplatňované od 1. 8. 2013 shodovaly s maximálními cenami uvedenými v oznámení ze dne 29. 1. 2013. Dále žalovaný přihlédl k tomu, že se jednalo o vůbec první aplikaci ustanovení § 33 odst. 8 a 9 zákona o poštovních službách a žalobce neměl k dispozici žádný příklad z minulosti (to byl podle napadeného rozhodnutí i důvod ke snížení pokuty v rozkladovém řízení).

Žalovaný proto navrhuje podanou žalobu zamítnout.

Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze (dále jen „*městský soud*“) bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „*s. ř. s.*“).

Městský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Věc přitom posoudil takto:

Dle § 33 odst. 5 zákona o poštovních službách má držitel poštovní licence povinnost poskytovat základní služby, které jsou obsaženy v jeho poštovní licenci, za nákladově orientované ceny s výjimkou podle odstavce 6, § 3 odst. 1 písm. f) a § 34a. Nákladově orientovanou cenou se rozumí cena, která zahrnuje efektivně a účelně vynaložené náklady a přiměřený zisk a která se stanovuje tak, aby zajistila návratnost investic v přiměřeném časovém období a zohlednila příslušná rizika.

Podle ust. § 33 odst. 8 písm. a) zákona o poštovních službách je držitel poštovní licence povinen písemně oznámit ČTÚ zvýšení cen základních služeb, které jsou obsaženy v jeho poštovní licenci. Podle ust. § 33 odst. 9 zákona o poštovních službách je držitel poštovní licence povinen učinit uvedené oznámení alespoň 90 dnů předem, od kterého hodlá zvýšit ceny základních služeb.

Podle ust. § 37a odst. 3 písm. d) zákona o poštovních službách se držitel poštovní licence dopustí správního deliktu tím, že poruší některou z povinností podle ust. § 33 odst. 5, 7, 8 nebo 9 zákona o poštovních službách.

Z napadeného i prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že žalobci je kladeno za vinu, že se dopustil porušení povinnosti podle ustanovení § 33 odst. 9 zákona o poštovních službách, tedy že včas neoznámil žalovanému zvýšení cen základních služeb. Ze správního spisu je též zřejmé, že žalobce zaslal žalovanému oznámení o zvýšení cen základních služeb ze dne 29. 1. 2013; oznámení bylo doručeno žalovanému též den. V oznámení žalobce upozornil na svůj úmysl zvýšit některé ceny základních služeb, a to nejdříve od 1. 5. 2012. Součástí oznámení byl i seznam „maximálních“ nových cen. Mezi účastníky je sporné, zda oznámení splňovalo všechny náležitosti podle ust. § 33 odst. 8 zákona o poštovních službách.

V této věci je nezbytné v první řadě posoudit, jaké jsou náležitosti oznámení podle ust. § 33 odst. 8 písm. a) zákona o poštovních službách. Zmíněné ustanovení neurčuje žádné speciální náležitosti (nad rámec náležitostí podání podle § 37 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Teoreticky by tak mohlo postačovat pouhé oznámení o záměru zvýšit ceny základních služeb, bez uvedení výši nových cen. Takový výklad by však neodpovídal systematickému a smyslu zákona o poštovních službách, z něhož lze výkladem dovodit, že oznámení navazuje na ust. § 33 odst. 5 zákona o poštovních službách, podle něhož je držitel poštovní licence povinen poskytovat základní služby, které jsou obsaženy v jeho poštovní licenci, za nákladově orientované ceny (až na stanovenou výjimku). Proto je nezbytné, aby oznámení podle ust. § 33 odst. 8 písm. a) zákona o poštovních službách obsahovalo i výši zamýšlených cen základních služeb.

Dále je třeba posoudit, zda oznámení výše popsané náležitosti splnilo či nikoli. Jak již bylo uvedeno výše, žalobcovo oznámení obsahovalo seznam maximálních cen základních služeb. Je tak nezbytné posoudit, zda postačuje oznámení maximálních cen. Městský soud má za to, že oznámení maximálních cen základních služeb je (resp. bylo) dostačující.

Na prvním místě je nutno znovu připomenout, že smyslem a účelem oznámení podle ust. § 33 odst. 8 písm. a) zákona o poštovních službách je především seznámení žalovaného úřadu s novými cenami základních služeb tak, aby ČTÚ mohl posoudit, zda jsou tyto ceny nákladově orientované a aby v případě, že by tyto ceny nákladově orientované nebyly, zahájil správní řízení o správním deliktu podle ust. § 37a odst. 3 písm. d) zákona o poštovních službách pro porušení povinnosti podle ust. § 33 odst. 5 téhož zákona, popř. uplatnit regulaci podle ust. § 34a zákona o poštovních službách. Tím, že žalobce žalovanému oznámil svůj záměr, splnil svou povinnost podle ust. § 33 odst. 8 písm. a) zákona o poštovních službách. Splnění této povinnosti přitom nebránila skutečnost, že uvedené ceny byly „pouze“ cenami maximálními, neboť žalovaný mohl a měl posoudit uvedené ceny tak, že ceny uvedené žalobcem jsou cenami novými (i když jsou uvedeny pouze jako maximální) s tím, že žalobce pak ponese důsledky nepřesně uvedených cen.

Oznámení podle ust. § 33 odst. 8 zákona o poštovních službách je tak vlastně určitá pomoc pro držitele poštovní licence, která mu umožňuje dopředu zjistit, zda bude žalovaný posuzovat jím navýšené ceny jako ceny nákladově orientované a vyhnout se tak případnému porušení povinnosti podle ust. § 33 odst. 5 zákona o poštovních službách (a v jeho důsledku vedení správního řízení o správním deliktu podle 37a odst. 3 písm. d/ téhož zákona). Pokud žalobce oznámí určité navýšení cen, avšak nakonec se rozhodne ceny navýšit v menším rozsahu, dodrží předmětnou oznamovací povinnost. Pokud držitel poštovní licence zvolí takový pro něho méně výhodný postup, nelze ho nutit k postupu jinému, jak činí žalovaný.

Podle mínění městského soudu nezabránila řádnému oznámení zvýšení cen základních služeb podle ust. dle § 33 odst. 8 písm. a) zákona o poštovních službách ani skutečnost, že žalobce oznámil plánované navýšení cen od 1. 5. 2013, avšak reálně k navýšení cen došlo až od 1. 8. 2013. V tomto případě je rozhodující, že byla dodržena devadesátidenní lhůta stanovená v § 33 odst. 9 zákona o poštovních službách a že navýšení cen od 1. 8. 2013 má (resp. mělo) zjevnou časovou návaznost na učiněné oznámení. Lze sice souhlasit se žalovaným, že není možné podat oznámení podle ust. § 33 odst. 8 písm. a) zákona o poštovních službách a pak kdykoli v budoucnu přistoupit k navýšení cen s odkazem na toto oznámení. Městský soud však má v tomto přezkoumávaném případě za to, že zásadní je posouzení časové návaznosti zvýšení cen na učiněné oznámení. V daném případě je zjevné, že původně žalobce sice předpokládal zvýšení cen od 1. 5. 2013, avšak i s ohledem na jednání

se žalovaným k dodržení tohoto termínu nedošlo a k navýšení cen základních služeb došlo po dalších třech měsících, avšak zjevně v návaznosti na oznámení učiněné 29. 1. 2013. Na tom nic nemění ani doplnění oznámení o zvýšení cen základních služeb ze dne 25. 6. 2013 zn. ČP/13935/2013/PLI/VII. vyř., kterým žalobce zaslal žalovanému v návaznosti na oznámení ze dne 29. 1. 2013 ceník služeb České pošty platný od 1. 8. 2013 s tím, že v případě cen vnitrostátních obyčejných zásilek jsou ceny pod úrovní maximálních cen uvedených v oznámení ze dne 29. 1. 2013 a že v případě cen dalších základních poštovních služeb, u kterých dochází ke zvýšení, tyto ceny odpovídají cenám uvedeným v oznámení. Vzhledem k tomu, že toto doplnění již nemohlo z povahy věci negativně (ve smyslu zhoršení cenové dostupnosti) ovlivnit to, co je smyslem uvedené oznamovací povinnosti, tedy zajištění možnosti žalovaného úřadu, aby tento úřad mohl v reálném čase (zákon za něj považuje stanovenou devadesátidenní lhůtu) posoudit cenovou dostupnost daných poštovních služeb ještě před uskutečněním cenových navýšení, nelze žalobcův postup při plnění povinnosti podle ust. § 33 odst. 8 písm. a) zákona o poštovních službách ve spojení s ust. § 33 odst. 9 téhož zákona považovat za takový, který by znamenal nedodržení uvedených zákonných ustanovení, pokud jde o stanovenou lhůtu, jejíž běh je třeba počítat v tomto případě s ohledem na data 29. 1. 2013 a 1. 8. 2013. Městský soud se tak neztotožňuje s tvrzením žalovaného na str. 11/23 napadeného rozhodnutí, že na nové posouzení zákonné povinnosti účastníka řízení u finálních cen účinných od 1. 8. 2013 již nebyla poskytnuta správnímu orgánu prvního stupně lhůta 90 dnů garantovaná zákonem. Jak konstatuje i důvodová zpráva k návrhu zákona, kterým se v roce 2012 novelizoval zákon o poštovních službách (jde o zákon č. 221/2012 Sb.), *aby mohl ČTÚ účinně dohlížet na poskytování a zajišťování základních služeb ve stanovené kvalitě a za dostupné ceny, musí mít včas relevantní informace. Změny cen základních služeb, které jsou obsaženy v poštovní licenci, v případě jejich zvýšení musí podle citované důvodové zprávy ČTÚ přezkoumávat z hlediska cenové dostupnosti; proto je stanovena delší lhůta (90 dnů), ve které by ČTÚ mohl případně uplatnit cenovou regulaci.*

Pro úplnost lze uvést, že dopis žalovaného ze dne 2. 4. 2013 zn. ČTÚ-8 560/2013-611/III.vyř. zaslaný žalobci nemohl mít vliv na splnění či nesplnění povinnosti podle ust. § 33 odst. 9 zákona o poštovních službách žalobcem. Žalovaný v tomto dopise vyjádřil svůj závěr, že ceny navrhované žalobcem (minimálně některé z nich) nejsou nákladově orientované. Tento závěr může mít vliv pouze na splnění povinnosti žalobce podle ust. § 33 odst. 5 zákona o poštovních službách, tedy na povinnost poskytovat základní poštovní služby za nákladově orientované ceny. Obdobné je to i s jednáními mezi žalobcem a žalovaným, která byla zaměřena pouze na zjištění, zda jsou oznámené ceny nákladově orientované. Městský soud na tomto místě připomíná, že napadeným rozhodnutím nebylo žalovaným shledáno porušení § 33 odst. 5 zákona o poštovních službách, nýbrž porušení ust. § 33 odst. 9 téhož zákona, tedy porušení zcela jiné povinnosti. K porušení § 33 odst. 9 zákona o poštovních službách dojde pouze při absenci jakéhokoli oznámení, popř. pokud oznámení nesplňuje zákonem stanovené požadavky. Porušením této povinnosti však není, pokud žalovaný shledá žalobcem oznámené ceny jako nákladově neorientované.

Ze shora uvedeného vyplývá, že se žalobce nedopustil v tomto konkrétním případě oznámení zvýšení cen základních služeb porušení ust. § 33 odst. 9 zákona o poštovních službách, tedy jednání, které mu bylo vytýkáno napadeným i prvostupňovým rozhodnutím. Napadené rozhodnutí tak není v souladu se zákonem, a městský soud je proto podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil s tím, že se věc vrací podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem soudu je žalovaný v dalším správním řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že městský soud shledal důvodnou již námitku prvního žalobního bodu, nezabýval se dále žalobní námitkou druhou, která z povahy věci ztratila smysl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení, kterou představuje zaplacený soudní poplatek.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. 5. 2017

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu